ZACHODNIA AGENCJA PRASOWA

ZACHODNIA AGENCJA PRASOWA

DZIENNIKARSKA SPÓŁDZIELNIA PRACY

Poznań, ul. Chełmońskiego 1 | Warszawa, ul. Rozbrat 44 a. Tel. 83 027

Nr. 85/Mp.

INSTYTUT PRZEMYSŁU CUKROWNICZEGO W POLSCE

Prawie pół wieku temu powstało w Warszawie Centralne Laboratorium Cukrownicze — było to 16 maja 1898 r. Na tej placówce pogłębiało swoje wiadomości wielu polskich uczonych i specjalistów. Nawiązano też kontakty z analogicznymi pracowniami chemicznymi w Kijowie, Pradze Czeskiej i Berlinie. W r. 1901 przy Stowarzyszeniu Techników w Warszawie zorganizowano specjalne biuro porad technicznych, t. zw. „Wydział Kotłów i Motorów", które było uzupełnieniem Centralnego Laboratorium Cukrowniczego. „Wydział Kotłów i Motorów", zajmujący się zagadnieniami mechanicznymi i cieplnymi, które w Centralnym Laboratorium Cukrowniczym były dotychczas pomijane, uzupełnił prace Laboratorium, dając dla polskiego przemysłu cukrowniczego wiele pożytecznych ulepszeń.

Działania wojenne (I. wojna światowa) zniszczyły wiele cukrowni. Zaczęto je odbudowywać już od r. 1918. W r. 1924-ym nastąpiła gruntowna przebudowa przemysłu cukrowniczego w Polsce. Pojawiły się nowe problemy techniczne z dziedziny techniki maszynowej, cieplnej i elektrycznej. Starego typu cukrownie poczęły ustępować nowocześnie urządzonym zakładom. Dobowe przeroby buraków zostały znacznie zwiększone, praca obsługi stała się łatwiejsza i nie nastręczała większych trudności technicznych. Zastosowano ulepszone turbiny parowe i przystosowano je do całokształtu gospodarki cieplnej.

Dla rozwijającego się ciągle polskiego przemysłu cukrowniczego Centralne Laboratorium Cukrownicze już nie wystarczało Dnia 1 października 1927 r. Rada Naczelna Polskiego Przemysłu Cukrowniczego powołała do życia nową placówkę naukowo-badawczą — Instytut Przemysłu Cukrowniczego w Polsce.

85/Mp.

Instytut ten posiadał cztery wydziały: chemiczno-technologiczny, mechaniczno-cieplny, elektryczny i nasienno-buraczany, które przez cały okres swego istnienia wykazały się bardzo aktywną działalnością.

Obecna działalność Instytutu idzie w trzech zasadniczych kierunkach:

1) **Chemiczno-technologicznym,** gdzie się np. bada węgiel, gdyż każda cukrownia musi wyliczyć się z zużycia węgla; każda z nich przesyła próbki węgla wszystkich transportów, które podlegają badaniom i określeniu jego wartości kalorycznej. Tak samo bada się wodę, używaną w cukrowniach, jak również wodę odciekową — czy nie jest szkodliwa dla ryb, znajdujących się w rzekach, czy jeziorach, do których spływa woda odciekowa z cukrowni;

2) **Mechaniczno-cieplnym** — badanie zagadnień gospodarki cieplnej, projektowanie nowych urządzeń (obecnie buduje się dwie cukrownie na Pomorzu: w Gryficach i Kluczewie);

3) **Elektrycznym** — badanie zużycia energii elektrycznej w cukrowniach, projektowanie urządzeń — np. opracowanie własnego systemu urządzeń sygnalizacyjnych, albo skonstruowanie aparatu t. zw. „tempografu", działającego za pomocą fal radiowych. Aparat ten umożliwia kontrolę cukrowni na odległość.

Aktualnym zagadnieniem w dziale elektrycznym jest problem współpracy cukrowni z elektrowniami. Każda bowiem cukrownia posiada własne urządzenia, wytwarzające energię elektryczną, w okresie kampanii wytwarzają jej więcej, niż zakład potrzebuje, dlatego też zachodzi możliwość przekazywania zbędnej energii pobliskim elektrowniom, przez co osiągnęłoby się poważne oszczędności na węglu.

Również do zadań Instytutu Cukrowniczego należy kontynuowanie przedwojennej działalności szkoleniowej. W tym celu przeprowadza się odczyty, organizuje się kursy dla różnych specjalistów cukrownictwa.

Współpraca Instytutu z zagranicą obecnie ogranicza się do korespondencji i wymiany pism z podobnymi instytucjami państw obcych. Zamierza się jednak wrócić do tradycji przedwojennej i nawiązać współpracę bliższą.